

ON ÜKS NINASARVIK OTTO

Algupäränd:

Otto er et naesehorn

Tekst og tegninger af

Ole Lund Kirkegaard

Gyldendal

København, 1973

Toimetanud Piret Klaus

Kujundanud Villu Koskaru

Esmatrükk eesti keeles: Eesti Raamat, 1982

Käesolev trükk on uuesti toimetatud ja ilmub eesti keeles

esimest korda värviliste illustratsioonidega

Tekst ja pildid © Ole Lund Kirkegaard & Gyldendal, Copenhagen 1972.

Published by agreement with Gyldendal Group Agency.

Tõlge eesti keelde © Arvo Alas ja Tänapäev, 2016

ISBN 978-9949-27-986-9

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

www.tnp.ee

On üks ninasarvik Otto

Ole Lund Kirkegaard

Autori illustratsioonid
Taani keelest tõlkinud Arvo Alas

1. peatükk

Poisi nimi oli Topper; aga ilus poiss ta igatahes küll ei olnud.

Tema juuksed olid punakaspruunid, otsekui rauarooste, ja nii tihedad ning karmid, et ema pidi tal rehaga pead sugema, kui oli tarvis talle viisakamat väljanägemist anda.

Nägu oli tal üleni tedretähti täis, ja üksik esihammast kipus suust välja vahtima.

Topper elas sadama vastas punases majas.

Punane maja oli suur ja vana ning täis kägisevaid treppe ja kiivas uksi.

Talvel elasid maja keldris hiired ja suvel elasid korstnas varesed.

Ülejäänud osa aastast oli maja täis suuri inimesi, lapsi ja vöödilisi kassipoegi.

Topperile see suur punane maja meeldis, ja koolist tulles ütles ta sellele tihtipeale:

„Tere, maja! Ilus ilm täna, eks?”

Topperile tundus, et maja on sellega täitsa rahul – nii rahul, kui üks maja võib olla, ilma et tema müüridesse praod tekiksid.

Kõige ülemisel korrusel, päris katuse all, elas majahoidja härra Holm.

Härra Holm pidi maja eest hoolt kandma ja vaatama, et inimestel seal hubane ja hea elada oleks.

Härra Holm suitsetas pisikest kõverat piipu ja oskas jutustada kummalisi lugusid tontidest, nõidadest ja inimsööjatest, nii et kuulajatel judinad üle selja jooksid.

Härra Holm ise oli väike ümarik mõnus mehike, valged vuntsid nina all. Tema küll inimsööja ei olnud, vaid pruukis ainult harilikku toitu – näiteks biifsteeki, praetud heeringat, võileibu ja mõnikord šokolaadipudingit.

Pisikest kõverat piipu kutsus ta nosuks ja võttis selle suust välja ainult söömise või õuduslugude jutustamise ajaks.

„Tal on kindlasti magades kah piip suus,“ ütles Topper Viggole.

Viggo oli Topperi sõber.

„Ei ole,“ ütles Viggo. „Minu isa ütleb, et öösiti piibuga magada ei saa, sest siis kukub tubakas voodisse. Minu isa on tark ja teab kõike.“

„Nojah,“ ütles Topper. „Võib-olla küll.“

Aga endamisi ta mõtles, et sihukest asja teab kõige paremini ikkagi härra Holm ise, ja otsustas lähemal päeval tema käest järele küsida, ilma et Viggo ja tema tark isa midagi teada saaksid.

Viggo targa isa nimi oli härra Löwi.

Ta oli punase maja allkorrusel asuva kõrtsi peremees. Kõrtsi nimi oli SINISE MERIKASSI KOHVIK, ja see oli igal õhtul täis kalureid ja meremehi, kes sõid seal liha ja kartuleid, mälusid närimistubakat ning võtsid napsi peale.

Topper elas punase maja keskmisel korrusel.

Ta elas ühes oma emaga, kes oli kalanaine ja müüs sadama teises otsas keldripoes kala. Topperi ema oskas laulda, nii et aknaklaasid klirisesid ja kalad siputasid hirmu pärast saba.

Topperi isa oli meremees.

Ta sõitis laevaga suurtel meredel ja käis kodus ainult korra aastas.

Koolis jutustas Topper mõnikord õpetajale ja teistele lastele oma isast.

„Minu isa,” pajatas Topper, „on pesuehtne merekaru. Ta sõidab ringi mööda suuri meresid, ja peale selle on tal proteesid.”

„Mis asjad need proteesid on?” küsisid teised lapsed.

„Tjah,” ütles õpetajanna prille paremini ninale sättides. „Proteesid on näiteks, kui inimene saab oma hambad suust välja võtta.”

„Oo!” ütlesid lapsed. „Kas sinu isa saab hambad suust välja võtta, Topper?”

„Saab,” ütles Topper ja oli ise kangesti uhke. „Ükskord, kui meri oli tormine, võttis ta oma proteesid suust välja, et neid natuke vaadata, ja kaotas kogemata lainetesse ära. Käis üks plumpsakas, ja proteesid olidki läinud.”

„Ooo!” imestasid teised lapsed. „Või käis kohe plumpsakas?”

„Käis jah!” ütles Topper. „Igavene kõva plumpsakas, ja hambad olidki kadunud! Hulk aega pärast seda pidi isa ainult mannaputru ja tummi sööma.”

Teised lapsed vaatasid Topperile otsa.

„Häh!” ütlesid mõned. „Siis olid sinu isaga lood küll kehvad.”

„Olid jah,” ütles Topper. „See oli talle igatahes õudne aeg. Tagatipuks sai ta paljast kurvastusest kullapalaviku.”

„Taevane arm!” ütles õpetajanna. „Kullapalaviku?”

„Justament,” ütles Topper. „Täitsa ehtsa kullapalaviku.”

Aga nüüd on ta jälle terve. Kullapalaviku asemel on tal praegu igas sadamas uus tots.”

Õpetajanna oleks äärepealt prillid maha pillanud.

„Hea küll,” ütles ta, „hakkame nüüd kirjutama. Topperi isast kuulame lugusid mõni teine kord.”

Lapsed küürutasid vihikute kohale ja hakkasid kirjutama, nii hästi-halvasti, kui oskasid.

Aga nad mõtlesid aina Topperi isa ja tema kummaliste hammaste peale, mida sai suust välja võtta.

Ja nad lootsid, et ükskord õnnestub neil Topperi isa näha ja vaadata, missugune ta välja näeb, kui ta suurtelt meredelt tagasi jõuab.

Suures punases majas elas veel üks vanatädi. Tema nimi oli proua Flora ja tal oli pikk kullakarva kuuldetoru, sest ta oli kole kõva kuulmisega.

Tema rõdu oli täis suuri ilusate lilledega potte ja pisikesi puure, kus elasid kenad rohelised linnud.

„Lilled on kõige ilusam, mis maailmas on,” ütles proua Flora härra Holmile, kui see trepist alla tuli, et tänavat pühkida.

„Tõsi mis tõsi,” ütles härra Holm oma piibunosu popsutades. „Ei ole midagi paremat kui lilled. Ja tassike kohvi.”

„Kuidas?” küsis proua Flora oma kollast kuuldetoru härra Holmi poole pöörates.

„Kohvi!” hüüdis härra Holm.

„Oh jaa! Kohv on ka üks hea asi,” ütles proua Flora. „Võib-olla sooviksite tassi kohvi, härra Holm?”

Härra Holm noogutas.

„Suur tänu!” ütles ta. „Teete endale liiga palju tüli.”

„Tüli?” ütles proua Flora naerusui. „Pole siin tüli ega midagi. Astuge aga sisse!”